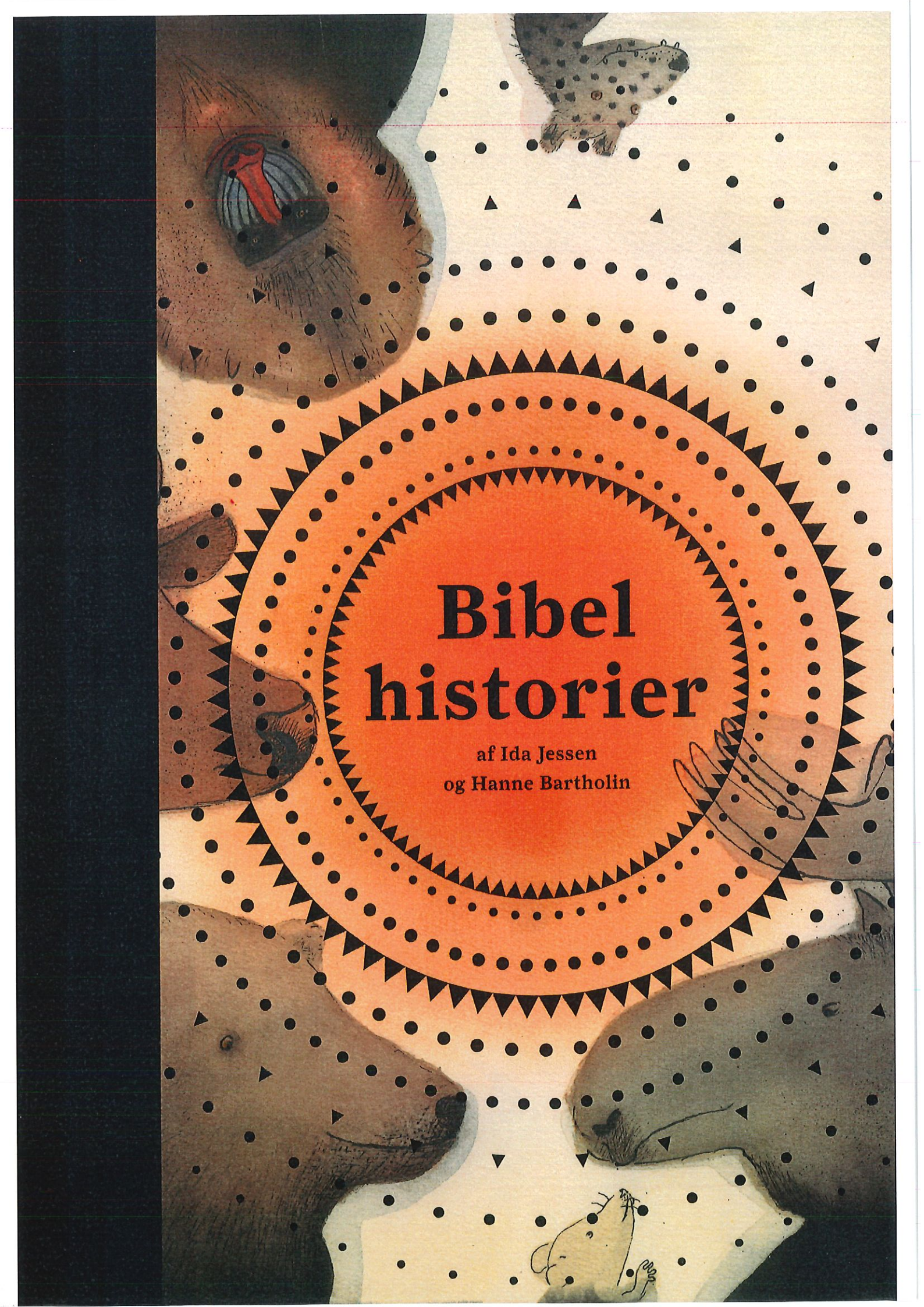

The book cover features a central orange circle with a black dotted border and a black triangular border. The background is a light beige color with a pattern of black dots and triangles. There are several stylized animal heads around the circle: a brown bear head in the top left, a spotted cat head in the top right, a brown bear head in the bottom left, and a grey dog head in the bottom right. A small, stylized bird is in the bottom center. The title 'Bibel historier' is written in a bold, black, sans-serif font inside the orange circle. The authors' names 'af Ida Jessen og Hanne Bartholin' are written in a smaller, black, sans-serif font below the title.

Bibel historier

af Ida Jessen
og Hanne Bartholin

Bibelhistorier af Ida Jessen og Hanne Bartholin

© 2016 Det Danske Bibelselskab
og Ida Jessen og Hanne Bartholin

Forfatter: Ida Jessen
Illustrator: Hanne Bartholin
Grafiker: Nanna Arnfred
Redaktør: Lisbeth Elkjær Øland

Scan: Narayana Press
Tryk: Tarm Bogtryk
Indbinding: Integralis
Bogen er sat med Futura og FarnhamDisplay
Trykt på Munken Pure 130 g

1. udgave, 5. oplag, 2021
ISBN 978-87-7523-777-7

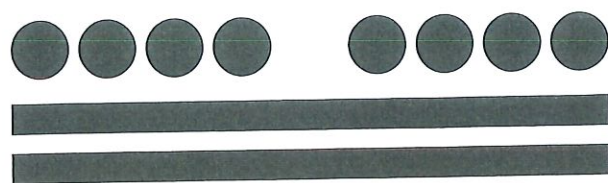
Bibelselskabets Forlag
Frederiksborggade 50
1360 København K

www.bibelselskabet.dk

Bibel historier

af Ida Jessen
og Hanne Bartholin

BIBELSELSKABETS FORLAG

Adam og Eva

Om de to første mennesker på jorden

Afsnit 1
Lydfortælling
00:21-02:53

Dengang var verden en vildtvoksende have. Gud viste Adam rundt i haven og sagde, at han måtte spise alle de bær og frugter, han ville.

“Bortset lige fra en ting,” sagde Gud. Gud tog Adam med hen til et træ med store modne frugter og pegede. “De der må du aldrig røre,” sagde Gud. “Det er det eneste i verden, du ikke må. Ellers må du alt, hvad du vil,” sagde Gud.

“Ja, Gud,” sagde Adam.

“Husk det nu,” sagde Gud.

“Det skal jeg nok,” sagde Adam.

Det var altid sommer dengang. Adam gik rundt uden tøj på. Han spiste frugter og bær, han klatrede i træer, han svømmede i floden, og han red på de store dyr. Imens havde Gud travlt med alt det, han skulle. Han var glad, for han havde både verden at tage sig af og Adam at snakke med. Men Adam kunne godt føle sig alene.

“Du har altid noget, du lige skal,” sagde han til Gud. “Men jeg keder mig. Hvad skal jeg lave?”

“Du kan give dyrene navne,” sagde Gud.

Så førte Gud dyrene hen til Adam, et for et, og spurgte:

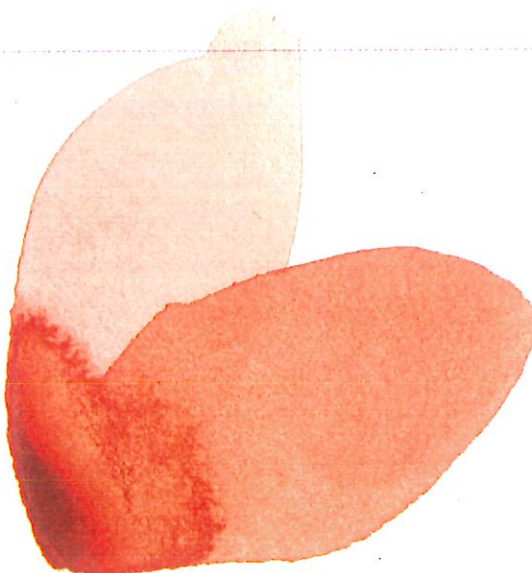
“Hvad skal det her dyr hedde?” Og for hvert dyr fandt Adam på et nyt navn. På den måde kom næsehornet til at hedde næsehorn, raven blev til raven, skildpadden til skildpadden, koen til koen og hvepsen blev til en hveps. Men da Adam så et langt tyndt dyr og sagde: “Du skal hedde Langse,” sagde dyret nej.

“Det skal du ikke bestemme,” sagde dyret.

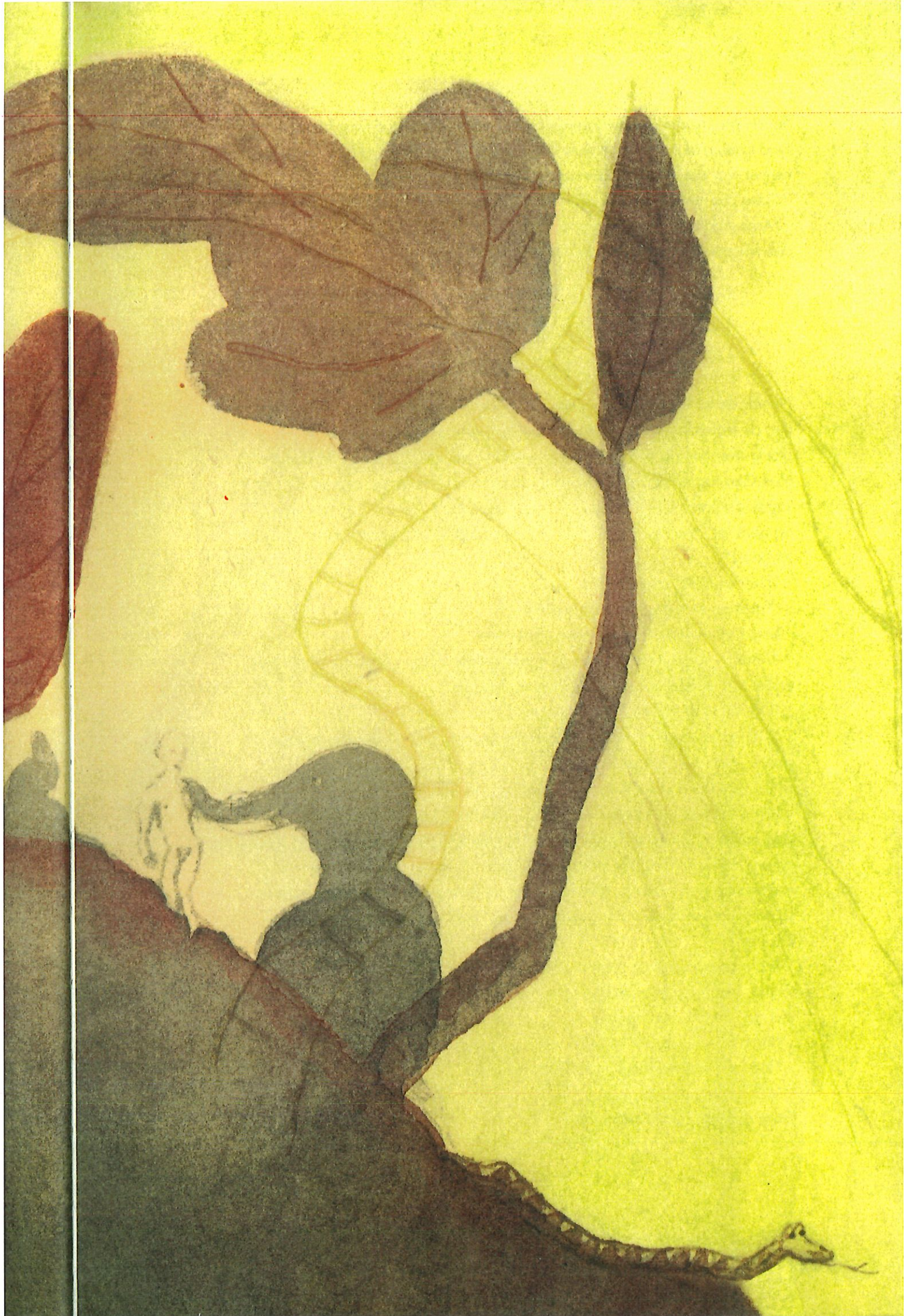
“Men Gud har altså sagt, at det er mig, der bestemmer det her,” svarede Adam.

“Jeg vil ikke hedde Langse,” råbte dyret.

“Godt,” sagde Adam. “Så kan du hedde slange. Og pil så af med dig!”

Sådan gav Adam alle dyr i verden deres navn. Men da de var færdige, og Gud troede, at Adam nu havde lært dyrene at kende, og at han havde fået venner, var det første, Adam sagde: "Gud, jeg keder mig."

"Læg dig ned og sov," sagde Gud. "Så finder jeg på noget."

Mens Adam sov, tog Gud et af hans ribben og byggede et menneske af det. Mennesket var en kvinde. Kvinden hed Eva.

Afsnit 2

Lydfortælling:
03:10 - 05:24

Nu var de to. De var aldrig alene. De badede i floden, de red på de store dyr, de klatrede i træer og snakkede, de spiste, de sov, og de lo. De var aldrig uvenner, og de havde det så godt, så dejligt, som man kan få det. Men Gud tog også Eva med hen til det forbudte træ og pegede på det og sagde det samme til hende, som han havde sagt til Adam. "Du må spise og gøre alt, hvad du vil. Men de her æbler må du aldrig røre. Lover du mig det?"

"Hvorfor det?" spurgte Eva.

"Fordi du skal dø, hvis du spiser dem."

Men Eva tænkte mere og mere på det træ.

"Adam," sagde hun. "Synes du egentlig ikke, det er underligt, at det lige er dét træ, vi ikke må spise af? Hvorfor lige dét?"

"Det må vi bare ikke," sagde Adam.

"Men synes du ikke, det er underligt?" spurgte Eva. "Tror du virkelig, det passer, det med at man skal dø?"

"Du skal slet ikke tænke på det træ," sagde Adam.

Men Eva kunne ikke lade være. Hun tænkte og hun tænkte på træet. Til sidst var det sådan, at det var det første, hun tænkte på, når hun slog øjnene op om morgenen, og det sidste hun tænkte på, inden hun faldt i søvn om aftenen. En morgen vågnede hun tidligt og kunne ikke sove længere. Stille, så hun ikke vækkede Adam, rejste hun sig. Hun ville hen og se på træet.

Bare se.

Æblerne var så store som hendes hånd. De skinnede i solen. Og Eva var tørstig. Der hang et æble lige foran hende. Hun rakte hånden ud, hun rørte ved det. Så trak hun hånden til sig.

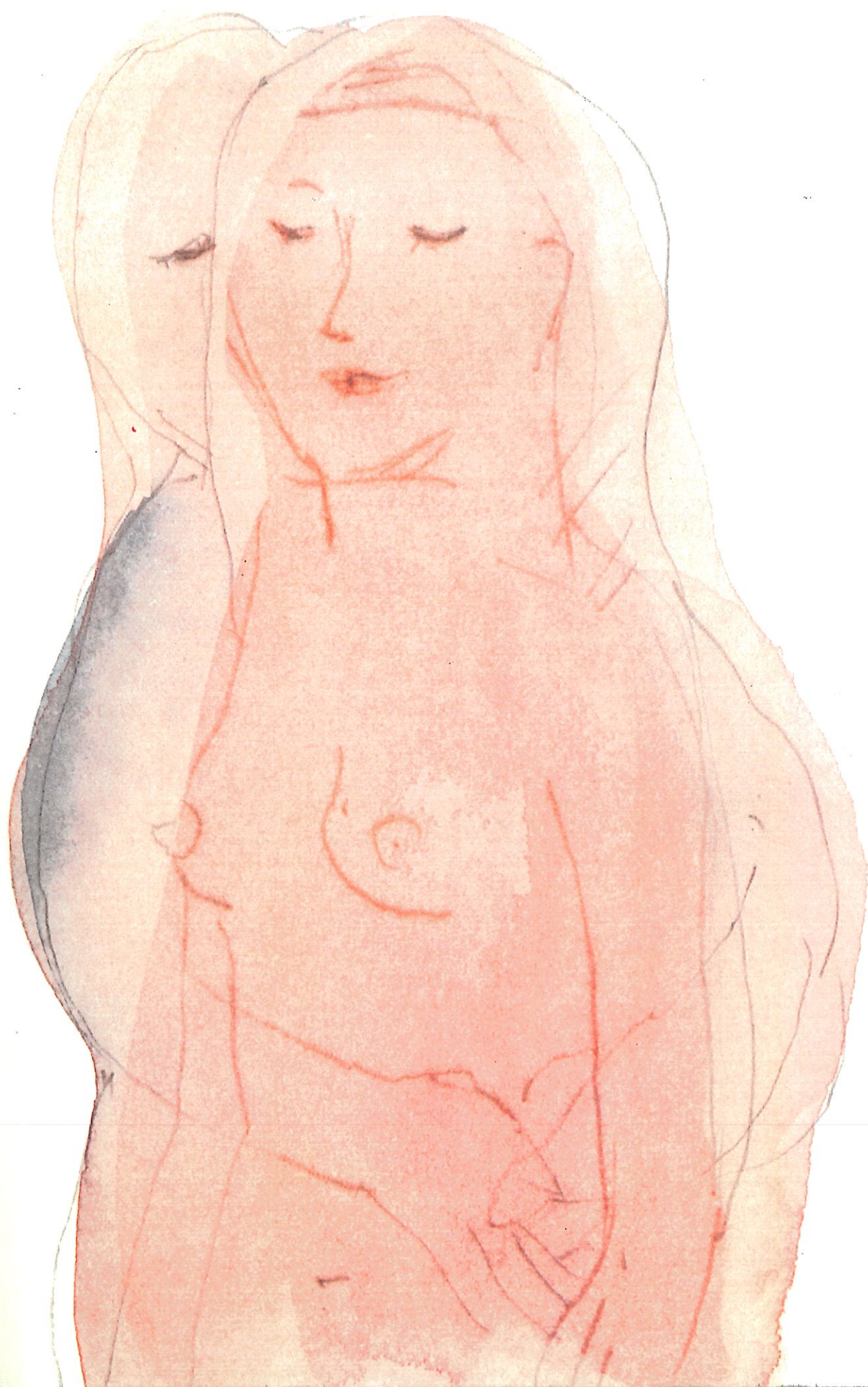
"Hvor har du været?" spurgte Adam, da hun kom hjem.

"Jeg var bare nede og bade," svarede hun.

Men næste morgen gik hun hen til træet igen. Æblerne lyste i solen. Tøvende rakte hun hånden frem.

Afsnit 3

Lydfortælling:
05:41 - 08:08

Det er rigtigt, min pige,"
sagde en stemme bag hende.
Eva snurrede rundt og fik øje på

slangen, der lå og vred sig på jorden. "Dygtig pige," sagde
slangen. "Tag en bid."

"Man dør, hvis man spiser dem," sagde hun.

"Hvem har sagt det?" sagde slangen.

"Det har Gud. Vi må alting, bare ikke det."

"Så skulle han ikke have vist jer det træ," sagde slangen. "Der er jo hundredvis
af æbletræer. Det her ville I aldrig have opdaget af jer selv. Jeg tror ikke,
I skal dø. Jeg tror, han vil sætte jer på en prøve."

"Hvordan det?" spurgte Eva.

"Nu skal du lukke øjnene," sagde slangen, "og tænke på et eller andet.
Du må tænke på lige hvad du vil. Det eneste du ikke må tænke på, er en krokodille,
der står på hovedet."

"Krokodiller står ikke på hovedet," sagde Eva.

"Nej, så behøver du jo heller ikke tænke på det, vel?" sagde slangen.

"Luk nu øjnene. Tænk."

Eva lukkede øjnene og tænkte.

"Åbn øjnene," hvislede slangen. "Fortæl mig, hvad du tænkte på."

"En krokodille der står på hovedet," hviskede Eva.

"Aha," hvislede slangen. "Hvorfor har Gud så sagt, at I ikke må tænke på træet?"

"Fordi vi skal tænke på det?" hviskede Eva.

"Dygtig pige."

"Jeg vil ikke snakke mere med dig," sagde Eva og løb hjem.

"Hvor har du været?"

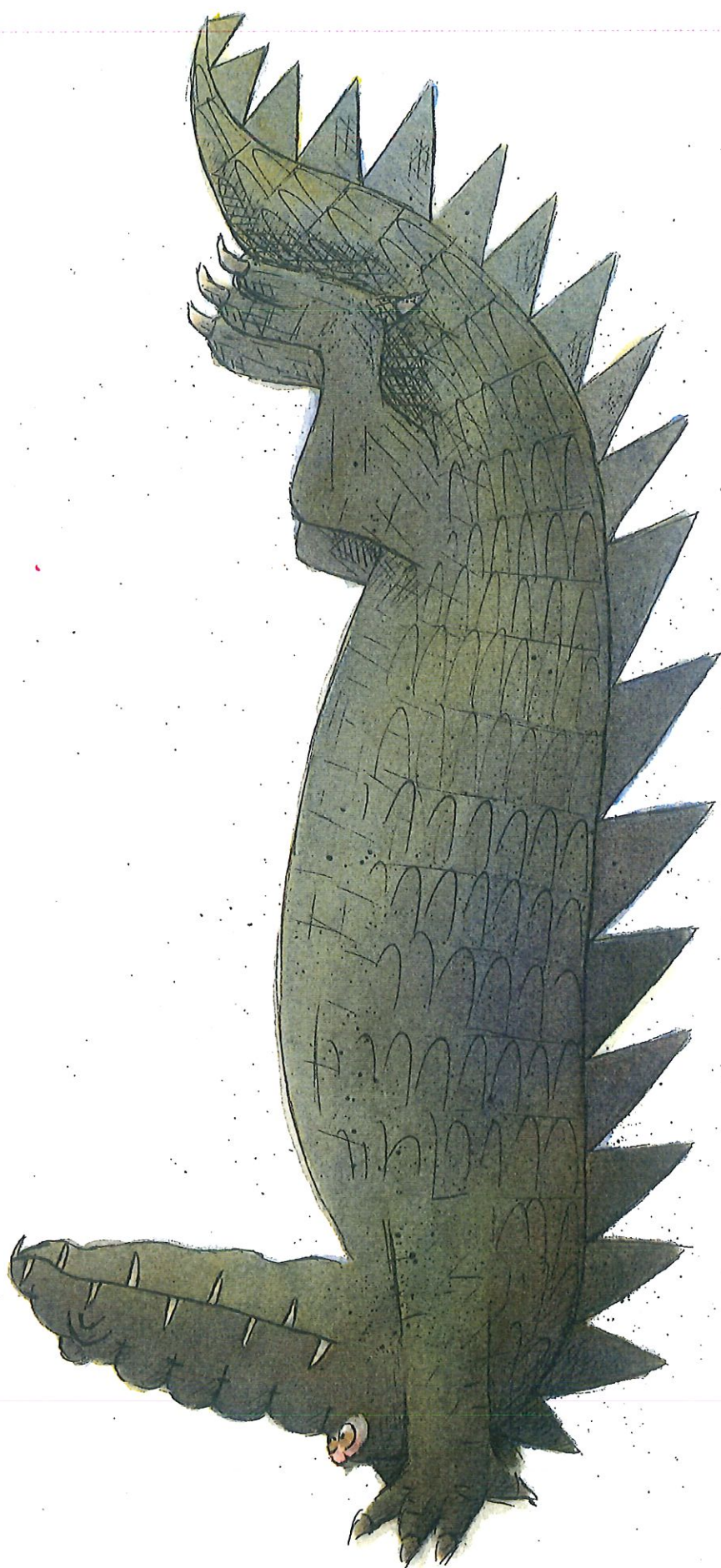
spurgte Adam, da hun
kom hjem.

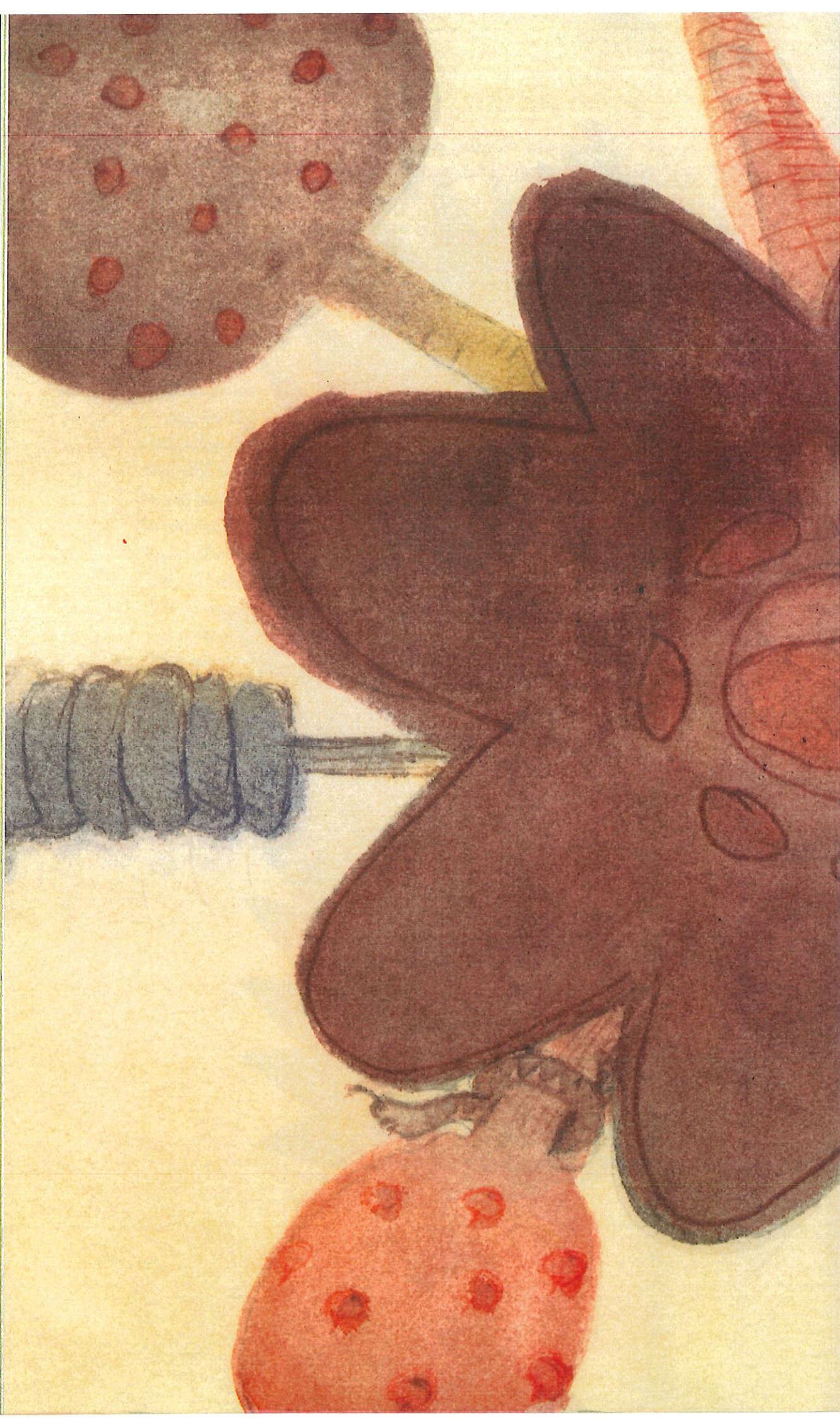
"Jeg var bare ude og ride
lidt på elefanten," sagde Eva.

Men næste morgen vågnede
hun tidligt igen og kunne ikke sove
mere. Til sidst vækkede hun Adam
og fortalte ham om det, slangen havde
sagt. "Det passer slet ikke, det med at
vi skal dø, hvis vi spiser æblerne. Gud vil
bare sætte os på en prøve," sagde hun.

"Jeg vil ud til træet," sagde hun, og Adam
rejste sig med det samme.

"Så vil jeg med," sagde han.

Afsnit 4
Lydfortælling:
08:20 - 10:42

Æblerne var
så røde, så blanke.

De lyste i morgensolen. Adam og Eva var helt alene. Ingen kunne se dem. Langsomt greb Eva om et æble. Det lå så tungt i hendes hånd. Hun gjorde en lille bevægelse, og knæk: Nu hang æblet ikke på træet længere. Det føltes ikke, som om hun havde plukket det. Eva snusede til æblet. Så sød en duft havde hun aldrig kendt før. Hun slikkede lidt på skrællen. I krattet lød der en hvislen, og noget bugtede sig gennem græsset. Så var lyden borte. Hun bed lidt i skrællen. Åh, det var sødt. Og det var ikke, fordi hun havde tænkt sig det, men pludselig tog hun en stor bid. "Adam," råbte hun. "Smag lige. Det smager vanvittigt godt."

"Det må vi ikke," jamrede Adam. Men så tog han også en bid. Og en til. Og en til. For hver bid smagte æblet af mindre og mindre. Det var, som om det kun var den første mundfuld, der havde været god.

"Hvordan er det, du ser ud!" sagde Eva pludselig. "Hvad er det for noget, du har mellem benene?"

"Det er da min tissemand," sagde Adam. "Sådan en har du også."

"Nej, dét har jeg ikke," sagde Eva. "Og det vil jeg altså heller ikke have. Er det en, du har fået af at spise æblet, tror du?"

"Næ," sagde Adam. "Den har jeg altid haft. Men hvad er det for nogle æbler, du har foran oppe på maven? Dem synes jeg ikke, jeg har set før. Er det nogen, der er kommet lige nu?"

"Nej, dit fjols," sagde Eva. De så på hinanden. De så længe på hinanden.

"Vi bliver nødt til at tage tøj på," sagde Eva. "Vi kan ikke gå rundt sådan her." Så fandt de et par figenblade, som de bandt om livet med græsstrå. De havde ikke længere lyst til at bade eller til at ride på de store dyr.

Resten af dagen gik de rundt og passede på, at figenbladene ikke gled ned.

Afsnit 5
Lydfortælling
10:53-13:38

Om aftenen kom Gud ind i haven for at tale med Adam og Eva, sådan som han plejede. Men da de hørte ham kalde, blev de så flove, at de gemte sig mellem buskene, for de kunne ikke vise sig for Gud med bare et figenblad og et græsstrå om livet.

Gud kaldte og kaldte, og endelig fandt han dem.

"Hvordan er det, I ser ud?" spurgte han.

"Ja, altså, vi har gjort det så godt, vi kunne," sagde Eva.

"Men det er svært at lave ordentligt tøj af figenblade."

"I har spist af æblerne," sagde Gud. "Adam! Havde jeg ikke sagt til dig, at du ikke måtte?"

"Jamen det var ikke mig, Gud," sagde Adam. "Det var hende der. Hun fik mig til det."

"Eva!" råbte Gud. "Jeg har jo sagt det til dig."

"Jamen Gud, det var altså ikke min skyld," sagde Eva. "Det var slangen, der sagde, at du ville have os til det."

"Og den troede du mere på, end du troede på mig? Nu er I blevet så kloge, at I vil komme til at kede jer og lave ballade og blive uvenner med dyrene. I kan ikke blive her i Paradiset længere. I vil bare ødelægge det. Så nu er det ud."

"Men hvad så, Gud?" spurgte Adam. "Hvordan skal vi så klare os?"

"Jeg vil give jer skindtøj på," sagde Gud. "Og du skal slide og slæbe for føden, Adam. Og Eva, du skal føde børn, og det skal gøre ondt. Og når I har levet, skal I dø. Og slangen, menneskene skal hade den og dræbe den."

"Men har vi så slet ikke dig mere, Gud?" spurgte Adam.

"Jo," sagde Gud. "I kan altid tale til mig. Jeg kommer nok ikke til at svare jer ret mange gange, for den tid er forbi. Men jeg vil altid høre på jer. Og jeg vil være glad, når I er glade, og ked af det, når I er kede af det. Og nu skal I gå. Her er jeres tøj. Og gå så."

Så førte Gud dem ud af haven. Adam og Eva stod i et stenet landskab, fuld af tidsler og stikkende buske. Der var ingen frugter, ingen bær, de kunne spise sig mætte i.

"Åh," græd Eva. "Er det sådan det er at være klog?"

Men Adam sagde: "Det skal nok gå, Eva."

